

[Aksel Larsen.]

såfremt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Denne bekendtgørelse træder straks i kraft.“

Det står på side 36 i „Besættelsestidens Fakta“. Det ærede medlem kan selv finde det. Og så må man måske have lov til at sige, at det er meget godt at skrive, at ved besættelse forstås det og det. Men nuvel, de ærede medlemmer hr. Johs. Christiansen og hr. Thestrup og den højtærede justitsminister hævder, at den tyske besættelse i 1940 var en fjendtlig besættelse, gennemført med magt og voldelig o. s. v., men under den tyske besættelse lod regeringen sin justitsminister udsende en bekendtgørelse om, at de tyske tropper var her i landet efter overenskomst med den danske regering.

Til den højtærede justitsminister nogle få bemærkninger.

Justitsministeren beklagede sig over, at jeg ikke kom med en positiv vejledning om, hvordan lovforslaget kan gøres bedre. Justitsministeren må have mig undskyldt. Når jeg er modstander af denne lovgivning, kan det ikke være min sag at komme med et forslag. Hvis justitsministeren ville have en virkelig femtekolonnelov, var det noget helt andet, men det er ikke det, man vil, for så var man ikke kommet med dette forslag.

Justitsministeren spørger, om jeg ved min kritik af § 103 vil sige, at jeg ønsker, at de der nævnte eksempler — det drejer sig om seks punkter — skal udgå. Nej, det er ikke min sag at give mig til at lave om i justitsministerens forslag. Jeg kan naturligvis overveje, om jeg her og der kunne foreslå en formulering, der gør det bedre, men det, jeg har fremdraget, er dette spørgsmål: Hvorledes vil man have, at vi skal tro på den ærlige vilje til at straffe dem, der forsøger at hverve til en fjendtlig krigsmagts væbnede styrker, når man gør oberstløjtnant Skjoldager til regionschef i hjemmervænet? Jeg kan oplyse det ærede medlem hr. Thestrup om, at det var under den anden krig, i 1941, da Finland deltog i verdenskrigen på Tysklands side, altså var Danmarks fjende, at oberstløjtnant Skjoldager rejste rundt i Danmark for at hverve til et frikorps, som skulle... (*Thestrup*: Det var under den første krig, at oberstløjtnant Skjoldager deltog på Finlands side!). Jeg har ikke talt om, hvornår oberstløjtnant Skjoldager deltog på Finlands side, jeg har talt om, når han hvervede. At hans hvervning fik så krankt et resultat, er en

anden historie, næsten ingen meldte sig, så han måtte opgive det. Men han rejste landet rundt for at hverve et frikorps til Finland i 1941. Det er mig, der har ret i denne diskussion, og det ærede medlem hr. Thestrup der har uret.

Justitsministeren siger, at udtrykket „truende udsigt“ selvfølgelig er en almindelig formulering, men det kan klares. Derimod kunne justitsministeren ønske at ordet „sabotage“ blev defineret noget nærmere. Det forekommer mig, at ordene „truende udsigt“ er endnu mere svømmende og trænger endnu mere til definition. Det er meget godt, at det kan klares af domstolene, enten ved at den pågældende erkender, at han eller hun vidste, der var truende udsigt til krig, eller at man beviser, at det måtte vedkommende vide. Men det giver ingen sikkerhed for, at det, der er straffrit, når der ikke er truende udsigt til krig, ikke pludselig bliver strafbart, hvis der er truende udsigt til krig. Man kan virkelig ikke forlange, at befolkningen nøjagtigt skal vide, fra hvilken dato eller klokkeslæt denne truende udsigt indtræder. Når regeringen vil lave en sådan lov, må man bede den om i det mindste at forklare, når den truende udsigt indtræder.

Hvad angår kontrollen med bladfinanserne, siger ministeren, at det må formentlig ske ved sædvanlig politimæssig undersøgelse. Ja, altså i de tilfælde, hvor politiet eller regeringen får mistanke. Men jeg tror nok, det var mere hensigtsmæssigt, om man i almindelighed indførte kontrol med, hvorfra pressen har sine midler. Pressen er et så vigtigt opinionsdannende element, så dette burde være offentligt bekendt, og jeg kan gerne tilføje, at her skal jeg gerne være til tjeneste med at søge at forbedre justitsministerens dårlige lovforslag. Det burde være sådan, at ethvert blad, ethvert opinionsdannende organ, ethvert parti havde pligt til offentligt at bekendtgøre, hvorfra det har sine midler, og lade dette kontrolere. Så fik vi lidt renere luft herhjemme, end vi har i øjeblikket.

Jeg skal give et eksempel på, hvor dårlig luften er. I mandags gengav „Berlingske Tidende“ en artikel fra „New York Times“. „New York Times“ meddelte fra sin skandinaviske korrespondent, at „Land og Folk“s redaktør fornylig havde været i Moskva for at tale med „sin doktor“ om papirspørgsmålet, og man tilføjede, at det betød, at „Land og Folk“ havde ikke de papirvanskeligheder, som andre blade havde nu for tiden, „Land og Folk“ får gratis papir eller penge til papir fra Moskva. I